

॥ अथ श्रीसार्वसच्चरीत ॥ अध्याय ४० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसार्वानाथाय नमः ॥ धन्य धन्य श्रीसार्वसमर्थ । ग्रंथरुपान
सुवार्थ परमार्थ । बोधून भक्तांक करता कृतार्थ । जो कृतकार्यार्थ मेलयता ॥१॥ पडटकूच
माथ्यार जांचो हात । करता जो तत्काळ शक्तिपात । १अप्राप्य वस्तू करता प्राप्त । निष्पात करून भेदाचो ॥२॥
घालोवन हांव-तूं भाव भिन्न । जांकां करतकूच साशटांग नमन । धरता काळजा कडेन वेंगावन । वतकूच शरण
अनन्य ॥३॥ नांवान वेगळीं सागर-सरिता । तरीय रुपांत एकरुपता । पावसांत जेना मिलन जाता । उरना वेगळेपण
इल्लेय ॥४॥ सद्गुरुनाथांक तेच भावनेन । अनन्य भक्तीन येतकूच शरण । तोय भक्तांक निजगुरुपण । दिता
पळोवन तांची सद्भक्तताय ॥५॥ जयजयाजी दीनदयाळा । भक्त उद्धारा परमप्रेमाळा । व्यापून अखील ब्रह्मांडमाळा ।
रावता तूं निराळो शिरडींत ॥६॥ पांय सोडून दांते मांडटा । संत आसुनूय दलण दलटा । खुंटी मासून वैरा रिचयता ।
अजाप म्हज्या मनाक ॥७॥ तेंच तर ह्या ग्रंथाचें मूळ । मनांत इत्सा जाली प्रबळ । कीं ही अशी कर्मा सकळ ।
सांगतकूच जातले निवारण दोशांचें ॥८॥ हरी स्वता जातलो प्रसन्न । ताका आवडटा निजभक्तीन । कोणेय केलें
जाल्यार किर्तन । वा गुणवर्णन भक्तांचें ॥९॥ दुबाव घेतले श्रोते सज्जन । जांकां निराधार दिसतलें हें विधान । तांणी

१. धन्य. २. जी मेलप अशक्य ती. ३. सदांच्या खर्चा खातीर लागापी शिधो.

॥ पलोवचें भविश्योत्तर-पुराण । त्रिपुरारी कथन करी हें ॥१०॥ हीय सगली साईंची प्रेरणा । मात लोकीक रितीन इ
 ॥ निर्दर्शना । ताणेंच केली ही रचना । भक्तकल्याणा खातीर ॥११॥ म्हणुनूच दर म्हयन्याक । साईसमर्थ कथानक । हे
 ॥ श्रीसाईलीलावलीक । आयकतात श्रोते भोव प्रेमान ॥१२॥ तोच तो साई अनुमोदपी । तोच तो म्हाका बुद्दी दिवपी ।
 ॥ तोच मूळ जिणेशक्त दिवपी । करता तोच कथा ताची ॥१३॥ हो हेमाड रचता आपले बुद्दीन । रावूं नाकात ह्या
 ॥ भ्रमान । म्हणून श्रोत्यांनो मागतां नमळायेन । मासूं नाकात माथ्यार गूणदोश ॥१४॥ गूण तरी ते साईंचे । दोश दिसले
 ॥ तरी तेय तांचे । हांब बावलें साईखड्याचे । आदारान नाचतां सुताच्या ॥१५॥ सुत्रधाराच्या हातांत सूत । ताका
 ॥ दिसतलें तें तें चित्र । रंगयाळें वा विचित्र । नाचयतलो तो चरित्रियुक्त ॥१६॥ आसूं, आतां हो प्रस्ताव । कसलो नवो
 ॥ कथानवलाव । उमळशीक लागिल्लो श्रोत्यांचो सभाव । गुरुभक्त गौरव तो गावया ॥१७॥ फाटलो अध्याय
 ॥ सोंपयतना । फुडल्या अध्यायाची कुरु जेन्ना । सांगतां म्हणिल्ली स्मरतली तेन्ना । याद जाली ती आतां
 ॥ आयकात ॥१८॥ आतां हें गोड आख्यान । श्रोत्यांनो आयकात सावधान । भक्तान प्रेमान घाल्यार जेवण । परम
 ॥ समाधान साईंक ॥१९॥ आपल्या सानुल्याक दयाळू आई । तसो निजभक्तांक प्रत्यक्ष साई । आसूं खंयूय धांवत
 ॥ 'येई । पावयत कोण तांचे उपकार ॥२०॥ देहान वावुरताले शिरडीत । तरीय संचार तिनूय लोकांत । ह्या अर्थाचो गोड
 ॥ वृत्तांत । आयकात मन शांत दवरून ॥२१॥ एकदां साईंचरणीं एकनिश्ठ । 'बाळासाहेब भक्तश्रेष्ठ । आवय जांची
 ॥ उपासतपासनिश्ठ । कल्याण मागताली सगल्यांचे ॥२२॥ एकवतां तिच्या हातांतल्यान । तरातरांचीं गेल्लीं घडून ।

१. येता. २. डहाणूचे मामलदार बाळासाहब देव।

उद्यापनां बगर उरिल्लीं अपूर्ण । फळ तांचें मेळपाक ॥२३॥ एकवत योग्य जातकूच पूर्ण । करचें पडटा उद्यापन ।
 नाजाल्यार पदरांत पडना पुण्य । उरता अपूर्ण ताचे बगर ॥२४॥ एकवतां पंचवीस वा तिशेक । इतल्यांचें उद्यापन
 करपाक । शंबर दोनशीं ब्राह्मणांक । आपयले देवांन जेवपाक ॥२५॥ म्हणून थारायली तीथ एक । उद्यापन हें
 करपाक । देवांन बरयलें पत्र जोगांक । करची म्हूण विनंती बाबांक ॥२६॥ पल्यात तुमी जर आयलेना । उद्यापन हें
 पूर्ण जावचें ना । तरी मान्य करून ही प्रार्थना । करचे उपकार ह्या दीनाचेर ॥२७॥ हांव सरकाराचो सेवेकरी । पोटा
 खातीर करतां चाकरी । तातुंतूच जमल्यार परमार्थ 'करी । जाणटात तुमीय पुरायेन ॥२८॥ इतलो पयस डहाणुच्यान ।
 स्वता येवप म्हाका अशक्य म्हणून । धाडिल्लें आमंत्रण हें स्विकारून । येतले तुमी ही आस म्हाका ॥२९॥ अशें
 बापूसाहेब जोगान । पत्र पुराय दाखयलें वाचून । म्हणलें बाबांक तुमी येवन । करात इत्सा पूर्ण देवांची ॥३०॥ शुद्ध
 भावाचें आमंत्रण । बाबांनी पुराय घेतलें आयकून । म्हणलें “जाका म्हजें स्मरण । निरंतर ताची याद म्हाका ॥३१॥
 लागना म्हाका गाडी घोडी । विमान वा आगगाडी । म्हाका उलो जो मारता आवडी । पावतां थंय हांव
 रोखडोच ॥३२॥ तूं, हांव आनी तिसरो एक । तिगूय मेळून वचुया उद्यापनाक । धाडून दी असो 'लेख । जातलो
 खुशाल आपोवपी” ॥३३॥ आसूं, बाबा जें जें उलयले । तें तें जोगांनी कळयलें । देव मनांत खुशाल जाले । प्रेमल
 उत्तरांनी ह्या बाबांच्या ॥३४॥ देवांचोय परम विस्वास । बाबा येतले हमखास । मात हें जेन्ना अणभवाक । येतलें तो
 दीस भाग्याचो ॥३५॥ तरीय देवांक हाचीय जाणीव । शिरडी सोडून फक्त तिनूच गांव । थंयसस्त्य चुकुनूच वताले

१. कर्ता. २. पत्र।

साईदेव । रावताले निरंतर शिरडींत ॥३६॥ चार-स म्हयन्यांनी दीस एक । मनांत आयल्यार वताले 'राहात्याक ।
 केन्ना रुईक वा निमगांवाक । रावताले मात शिरडींतूच अखंड ॥३७॥ सोडल्यार हे गांव तिनूच । वचनासले आनीक
 खंयूच । मागीर इतले पयस म्हजे सरेनूच । येतले कशे डहाणूक ॥३८॥ पूण ते पूर्ण लिला अवतारी । इत्सा जायत तशे
 स्वच्छंद विहारी । येवप वचप हें लोकाचारी । भायर-भितरल्यान परिपूर्ण ॥३९॥ थंयच्यान हांगा जातले येवप । वा
 हांगाच्यान थंय वचप । हें सगले आकाशांतल्यान जावप । परिपूर्ण पुरायेन सबाह्य ॥४०॥ बाबांक खंयची कठीण
 वाट । ते भरल्यात स्थिरचरांत । तांकां कसले येवप वचप । जाताले प्रगट इत्थे प्रमाण ॥४१॥ आसू, हाचे आदीं
 संन्याशी एक । एका म्हयन्याच्या अदमासाक । आयलो मेळूंक स्टेशन मास्तराक । कामाक डहाणू स्टेशनर ॥४२॥
 तो गोशाळा प्रचारक । गोसंस्थेचो स्वयंसेवक । आयलो वर्गणी मागपाक । स्थिती सांपत्तीक सुदारपाक ॥४३॥
 भेसान दिसतालो बंगाली । मास्तरान येवजण सांगली । सोय तुमची बरी जातली । वचात तुमी गांवांत ॥४४॥ थंय
 आसात मामलेदार । मांडात तांचे कडेन हो विचार । मेळटले शेठ सावकार । लायतले हातभार कार्याक
 तुमच्या ॥४५॥ एकले मामलेदारूच सरल्यार मुखार । हेरूच येतले करपाक आदार । पटी तुमची जमतली भरपूर ।
 जातले धर्मकार्य तुमचें फळादीक ॥४६॥ मास्तर उलयात थंयच आसले । भायर घोड्याचें पावल वाजले ।
 मामलेदारूच स्वता हजर जाले । गेले देंवून स्टेशनांत ॥४७॥ मास्तरांक मेळपा खातीर । जेन्ना ते गेले भितर ।
 संन्याशाक म्हणपाक लागले मास्तर । जाले पळयात हजर मामलेदार ॥४८॥ आतां तुमीच उलयात किंते ते ।

॥श्रीसार्वास्त्वरीति॥ ५४

नशिबान मेळळे तुमकां आयतें । संन्याशान तेना तांकां सांगलें । कारण आपल्या येवपाचें ॥४९॥ दोगूय मागीर
 आयले भायर । बसले थंयच एका पेटलार । संन्याश्यान देवांक सांगली खबर । म्हणलें कार्य घडपाक जाय ॥५०॥
 गोरक्षणाचें हें धर्मकार्य । मेळनासतना तुमचें सहकार्य । म्हज्या एकल्याच्यान हें कार्य । जातलें व्हय इलें तरी ॥५१॥
 तुमी तालुक्याचे अधिकारी । हांव तर हो असो भिकारी । भोंवतां लोकांच्या दारोदारीं । वाटावपाक उपासमारी
 गोरवांची ॥५२॥ मेळळ्यार तुमचो सांगात । कार्य म्हजें जातलें त्वरीत । मेळटले गोमातांचे आशिर्वाद । यश निर्विवाद
 तातूंतल्यान ॥५३॥ आयकून म्हणें संन्याश्याचें । गांवांत असलेच तरेचें । कार्य चालीक लागलां वर्गणेचें । सांगलें
 तांकां देवांनी ॥५४॥ रावसाहेब नरोत्तम शेट । जांकां गरिबांची काकुळट । ताणी सध्या चलयल्या खटपट । वर्गणी
 जमोवपाची ते खातीरी ॥५५॥ अशा वेळार तुमचे वर्गणेक । आदार कशे करतले लोक । येवपांत हांगा तुमची जाली
 चूक । पळोवया फुडें केळना तरी ॥५६॥ तरीय कांय दिसां उपरांत । येयात तुमी अशेच परत । तेना दिवया तुमकां
 मदत । सध्या ना योग तुमकां ॥५७॥ आसू, मागीर तो गेलो थंयच्यान । जाल्लो नासत म्हयनो पसून । आयलो परत
 टांग्यांत बसून । पावलो हडाणूक देवांगेर ॥५८॥ देवांच्या दारा मुखार । वकील परांजपे हांचें घर । थंयच टांगो
 थांबतकर । पळयलो देवतना संन्याशाक ॥५९॥ हो तर हालींच आयिल्लो तोच । आयलो दिसता वर्गणेक रोखडोच ।
 अशा दुबावीत मनांतूच । देवांनी सांगलें भुस्यांक ॥६०॥ म्हयनो पसून जावंक ना । कित्याक परत आयलो कोण
 जाणा । सांगिलें कणे हाका कळना । हेंच कारण दुबावाक ॥६१॥ टांगो ताणे थंयच सोडलो । कांय खीण तसोच
 रावलो । मागीर देवांच्याच घरांत आयलो । आयकात कितें लागलो सांगपाक ॥६२॥ धा जावपाचो वेळ । जाल्लो

ब्राह्मण भोजनाचो वेळ । पलोवन देवांची धांवपळ । म्हणलें म्हाका ना ताकतीक पयशांची ॥६३॥ “आया हूं न पैसे के लिये । आज तो हमकू भोजन चाहिये” । देवांनी म्हणलें “आओ आनंद है । घर ये समझिये आपका” ॥६४॥ तेना संन्याशी देवांक म्हणीत । “हमारे दो बच्चे हैं साथ” । “बहोत अच्छी है ये बात” । म्हणलें तांकां देवांनी ॥६५॥ आसलो जेवपाक कळाव । म्हणून तांकां विचारीत देव । “कहां आपका उतारा है बताव । जहां मैं तपासकू भेजूँ” ॥६६॥ “क्या जस्तर कब मैं आऊँ । किस घंटे मैं हाजर रहूँ । जब बोलोगे तब आता हूँ” । लागलो संन्याशी सांगपाक ॥६७॥ “अच्छा बच्चे लेके साथ । बारा घंटे होनेके बखत । आओ भोजन पाओ संत” । सांगलें तांकां देवांनी ॥६८॥ आसूँ, मागीर तो संन्याशी गेलो । ज्युस्त बारांक परत आयलो । तिगां सयत जेवपाक बसलो । जाले संतुश्ट त्या जेवणान ॥६९॥ जावन जेवणाची तथारी । ब्राह्मणांच्यो बसल्यो पंगती । सगल्यां वांगडा संन्याशाचीय तृप्ती । केली येजमान देवांनी ॥७०॥ वांगडाक दोगांक घेवन । आयलो संन्याशी आपूण जावन । तरी ताचें पूर्व प्रयोजन । पातळळे आवरण मायेचें ॥७१॥ तातूंत हो कोण तरी सोयरो । जेवण करपाक आमगेर आयलो । इतलोच समज देवांचो जालो । दृढ जाली वृत्ती मोहाची ॥७२॥ अशे तरेन जालीं जेवणां । उत्तरापोशना शुद्ध आचमना । सुगंधशितळ उदक प्राशना । मुखशुद्धी दानां जालीं पूर्ण ॥७३॥ शिश्टाचार सुगंध फुलां । विडो अत्तर गुलाब दाना । दिलीं सगल्यांक आदर मना । बहड खोशयेन देवांनी ॥७४॥ आसूँ, मागीर अशे तरेन । सगले गेले घरा परतून । संन्याशीय वांगडच्यांक घेवन । गेले परत आपले सुवातेर ॥७५॥ जरीय आपयलेनात । तरीय ते वेळार येवन जेवीत । पूर्ण देवांक दिसलेना ते बाबाच आसत । भरिल्लें मन तांचें दुबावान ॥७६॥ अशें जरी घडलें प्रत्यक्ष । तिगांकूय त्या

वाडले समक्ष । तरीय देव दुबावीत मनांत । आसले घेतूच साक्ष जोगांची ॥७७॥ आसूं, जातकूच उद्यापन पूर्ण ।
 देवांनी जोगांक धाडलें पत्र । म्हणिलें बाबांक विचारात । फसयले कित्याक आपणाक ॥७८॥ तुमीय वांगडा येतले ।
 वळख कितेय तरी दाखयतले । उलोवप आमचे कडेन जातले । दिसचें ना कशें म्हाका अशें ॥७९॥ तरीय ही अशी
 गत कित्याक जाली । म्हजीच कित्याक ही निरशेवणी केली । भोव उमळशिकेन वाट पळयली । आयलोना
 अणभव कसलोच ॥८०॥ प्रेमान बाबांक आपयले तेना । येतां म्हणिल्लें म्हाका शरणागता । पूण तें सगलें जालें
 अन्यथा । कशें हें सर्वथा कळना म्हाका ॥८१॥ म्हजी येवपाची अडचण । बरयली पत्रांत भोव काकुळटेन । तरीय
 कळटकूच तुमी येतले म्हूण । खूब बरें म्हाका दिशिल्लें ॥८२॥ आतां तुमी कसल्याय निमतान । येतले दिशिल्लें भेस
 बदलून । पूण तशें आयलेना घडून । दिसलें भोव अजाप ॥८३॥ जोगांनी तें सगलें वृत्त । साईंचरणीं केलें निवेदीत ।
 बाबांनी जावन अजापभरीत । आयकात कितें तेना सांगलें ॥८४॥ “पत्रूच सांगता म्हज्या फुड्यांत । दिसतात
 मनोवृत्ती त्या पत्रांत । वाच्चे आदींच निश्चीत । रावतात उब्योच साक्षात ॥८५॥ तो म्हणिटा हांवें उतर दिवन ।
 फटयलो ताका येतां सांगून । सांग ताका ताणेंच वळखुंकना म्हणून । जाल्यार आपयिल्लो कित्याक ॥८६॥
 प्रत्यक्षांत हांगाच आसलों । तरीय उद्यापनाचें जेवून आयलों । दोगांक वांगडा घेवन गेललों । आदींच सांगिल्ले
 प्रमाण ॥८७॥ आसलो जेवपाक वगत । तेना पयलीं एकलोच सुसेगाद । याद कर तो मनीस संन्याशी भेसांत ।
 पयलो प्रवेश अशे तरेन ॥८८॥ पळोवन आयलों वृत्ती अकल्पीत । पयशे मागतलों ही तुजी भिरांत । दिसूंक नासली
 व्यह तुका मनांत । केलो पयस तुजो दुबाव ॥८९॥ येतलों फकत जेवपाक । वांगडा घेवन दोगांक । पाळो दिवन त्या

उतराक । जेवलों ना हय तुमगेर ॥१०॥ पळ्य हांव म्हज्या उतरा खातीर । मरतलों, पूण वच्चों ना नेगार । म्हज्या
 मुखांतले उतर । जावचें ना फट केन्नाच ॥११॥ अशें सांगतकूच साईनाथान । जोग खुशाल काळजांतल्यान ।
 वच्ना फुकट केन्ना साईवच्न । अणभव हो सदांच सगल्यांचो ॥१२॥ फुडे मागीर हीच खबर । कळोवंक देवांक
 सविस्तर । जोगांनी एक धाडले पत्र । भोव खुशाल मनान ॥१३॥ देवांनी जेन्ना पत्र वाचले । साईप्रेमान दोळे भरले ।
 दुशण दिले म्हूण खंती जाले । खेपपाक लागले स्वताकूच ॥१४॥ धन्य बाबांचे महिमान । थूळ म्हजो पोको अभिमान ।
 पूण बाबाच संन्याशी हें अनुमान । कळना तेन्ना कशें जालेन्ना ॥१५॥ कारण बाबांक दिल्ले निमंत्रण । ताचे आदींच
 तांचे पयले आगमन । तेय तांच्याच कार्याक लागून । करून निमीत वर्गणेचे ॥१६॥ तांकां दिल्ली आपणे मुजत ।
 कायं दिसांनी येवचें परत । तोच तो जर जेवण मागीत । वळखतलों कसो ते बाबाच म्हणून ॥१७॥ मात बाबांचे तें
 वचन । ‘येतलों जेन्ना जेवपाक आपूण । आसतले आनीक दोग जाण’ । भान ताचें हांव विसरलों ॥१८॥ बाबा
 दारांत आयिल्ले जेन्ना । दिशिल्ले जर ‘ते’ दोगूय तेन्ना । तेय फकत करपाक जेवणा । जाल्यार हांव नासलों
 फसपाचों ॥१९॥ पूण तो आयलो गोरक्षणा हेतान । वर्गणी जमोवपाच्या निमतान । ताचे उपरांत साईंक आमंत्रण ।
 धाडिल्ले तें उद्यापनाचें ॥२०॥ म्हणून असो घोळ जालो । तातूंतल्यान हो प्रकार घडलो । जरी दोगां वांगडा येवन
 जेवलो । तरी तो दिसलो ‘अन्नार्थी ॥२१॥ नासतना वळख पाळख । जेवणा वेळार अशे आपसूक । घेवन येतकूच
 वांगडा दोगांक । दिसतले साईंच कशे खात्रेन ॥२२॥ पूण ह्या संतांची अशीच रिती । अघटीत लिला अद्भूत कृती ।

१०. यज्ञानां शस्त्र वर्णं आपरतः।
॥ श्रीसार्वदेव चरीत ॥ ५४४

भक्तांच्या घरची कार्यस्थिती । स्वताच थारायतात ते आदींच ॥१०३॥ जातकूच चरणीं भक्त तल्लीन । ताच्या
 शुभकार्याचें संपादन । अशेंच जाता अकल्पीतपणान । करणी अतव्य अशी संतांची ॥१०४॥ चिंतिल्लें दिता
 चिंतामणी । कल्पवृक्ष दिता येवजिल्लें मर्नी । कामधेनू काम प्रसविणी । चिंतना भायलें दिता गुरुमाय ॥१०५॥
 आसुं हांगा बाबा निमंत्रीत । प्रगटत संन्याशाच्या रूपांत । मात तांची लिला अघटीत । येताले आपयनासतनाय
 बरेचदां ॥१०६॥ केन्ना फोट्याच्या रूपांत । केन्ना पार्थिव मुर्तिस्वरूपांत । अंतपार ना तांचे कृपेक । प्रगटाले
 स्वताच केन्नाय ॥१०७॥ ह्या अर्थाचो म्हजो अणभव । आयकल्यार श्रोत्यांक दिसतलो नवलाव । कळल्लो साई
 लिलेचो प्रभाव । कथा ही अभिनव आगळी ॥१०८॥ ही किंते कथा, काय ही काणी । अशेय हिका म्हणटले कोणी ।
 म्हणचें तें खुशाल तांणी । पूण ती आयकुपाक रावात तयार ॥१०९॥ आळस न्हीद तंद्री सोडून । जावन पूर्ण सावधान ।
 आयकात कथा, दियात इतलेंच दान । जातलें तातूत म्हजें समाधान ॥११०॥ गोंधळ खीण भिरकावन । स्वस्थचित्त
 शांत मन । जाल्यारूच उपेगाक येतलें श्रवण । फुडें मागीर मनन निजध्यास ॥१११॥ थंयच्यान फुडें साक्षात्कार ।
 मात ह्या सगल्याक श्रवणाचो आदार । तोच ह्या सगल्यांचो सार । खात्रेन भवपार तातूतल्यान ॥११२॥ सन
 एकोणीसरें सतराक । फाल्यून शुद्ध पुनवेक । न्हिंदेंत आसतना सपन एक । पडलें म्हाका फांतोडे ॥११३॥ पळयात
 साईचें कृत्य । संन्याश्याचो करून भेस सोबीत । दिवन दर्शन म्हाका जागयत । सांगलें “जेवपाक हांव येतां
 आयज” ॥११४॥ सपनांतलें जागृतपण । तेंय फक्त सपनूच पूर्ण । जागो जातकूच हांव कारण । लागलों स्मरण

॥५६॥

करपाक ॥११५॥ पळयलें दोळे उगडून । ना साई वा नासलो कोण । नासलों हांव जागृत इल्लो पसून । भास तो
 सगलो सपनांतलोच ॥११६॥ अशी जातकूच खात्री मनाची । याद करपाक लागलों सपनाची । केली उजळणी
 अक्षर अक्षराची । खीण पसून विसरनासतना ॥११७॥ “येतां हांव आयज जेवपाक” । साईच्या ह्या स्पष्ट उतरांक ।
 आयकून खोस जाली मनाक । सांगलें घरकाळीक रोखडेंच ॥११८॥ ध्यानीं मनीं साईचो ध्यास । हो तर सदांचोच
 अभ्यास । सात वर्साचो जरी सांगात । अपेक्षा नासली येत म्हूण जेवपाक ॥११९॥ आसूं, दवरलें तिका सांगून ।
 होळयेची आयज परब जाल्ल्यान । एक माप चङ्गूच तांदूळ घालून । रांद जेवण रुचीक ॥१२०॥ हें इतलें सांगतकूच
 तिका । सांगचेंच पडलें कारण्य म्हाका । म्हणलें लाभपाचो आसा आमकां । सोयरो आयज एक जेवपाक ॥१२१॥
 तिणें विचारलें तो कोण । तीय भरिल्ली उमळशिकेन । पूण हांवें सांगल्यार कारण । फकांडांक संद
 मेळपाची ॥१२२॥ हेंय हांव जाणटालों पूर्ण । तरीय जाववें न्हय फटिंगपण । म्हणुनूच पूर्ण श्रद्धेन । सांगलें खरें तेंच
 तिका ॥१२३॥ तरीय हें आसता श्रद्धेचेर । जसो जो मानतलो ताचेर । खरी आसूं वा फट ती खबर । हें तर पुरायेन
 मनाचेर ॥१२४॥ कितलेंय सांगलें जरी पटोवन । मानपाक तयार ना तिचें मन । बाबा इतले पयस शिरडीच्यान ।
 येतले हांगा कित्याक ॥१२५॥ कसलें आमचें हें जेवण । कसलें हें होळयेचें पुजन । थंयचें रुचीक अन्न सोडून ।
 खातले पचकें कित्याक हांगाचें ॥१२६॥ उतरां तिचीं तीं आयकून । हांवें म्हणलें तिका थांबोवन । दवरपाक इल्लें
 चङ्गूच रांदून । त्रास तुका कसले आसात ॥१२७॥ प्रत्यक्ष साईच जावन सोयरो । म्हणिना हांवूय आमगेर येतलो ।
 पूण कोण तरी येतलोच येतलो । अशें दिसता म्हाका खात्रेन ॥१२८॥ मागीर तूं कितेंय मान । म्हजे खातीर तोच साई

॥ अध्याय ४० ॥

समान । येवं दी साई वा हेर कोण । जातलें सार्थ सपन म्हजें ॥१२९॥ आसूं, अशें जालें भाशण । ते मेरेन दनपारचो
वेळ जावन । जालें यथासांग होळी पुजन । वाडल्यो पत्रावळी जेवणाक ॥१३०॥ पूत सुनो नातरां । धूब जांवय
सगलीं जाणां । पंगतीक बसलीं आपापल्या पानां । घाल्यो रांगोळ्यो रंगयाळ्यो ॥१३१॥ तेच पंगतीत आनीक एक ।
पाट मांडलो मदलशीक । पान साई खातीर एक । वाडलें हेरांचे बरोबरीन ॥१३२॥ पाना भोंवतणीं रांगोळी । घाली
सोबीत रंगयाळी । दरेकल्याक तांबयो पंचपात्र पळी । केली मांडावळ यथायोग्य ॥१३३॥ पापड सांडगे कोशिंबीर ।
वाडलीं लोणचीं रायतीं सुंदर । तरातरांची भाजी खीर । जाली तयारी भोवतेक ॥१३४॥ बारांचो वगत जाल्लो
पळोवन । तयार जाले सोवळीं न्हेसून । बसले सगले पानार येवन । तरीय आयलोना परकी कोणूच ॥१३५॥ सगलीं
पानां गेलीं भरून । वाडलें शीत पोळी वरण । रितें मदलें पान 'सोङून । नासलो थंय उणाव कसलोच ॥१३६॥ कोणूय
सोयरो वा पांथस्थ । येत म्हूण पळयताले वाट । उपरासलो दुबाव म्हज्या मनांत । तिश्टप तरी कितलें म्हूण ॥१३७॥
म्हणून घाली दाराक आडी । अन्नशुद्धी वाडली रोखड्यारोखडी । वैश्वदेव निवेद्य आवडी । पावलो वेळ
जेवणाचो ॥१३८॥ जेवणाची जावचीच आसली सुखवात । वाजलीं दारार पावलां अचकीत । "रावसाहेब खंय"
अशें विचारीत । बसले वचून सौंप्यार ॥१३९॥ हांवूच गेलों दारांत । कोण आसुंये आयलें मनांत । घालो हळूच
खिळयेक हात । दिसले दोग जाण सौंपणांचेर ॥१४०॥ तांचे मदले एक अल्लीमहमद । दुसरे संत मौलाना-शाश्रीद ।
इस्मू मुजावर नामाभीध । हांसतमूख ते दोगूच ॥१४१॥ पानां वाढून मंडळी बसली । जेवणाची तयारी पळयली ।

१. सोडले जाल्यार. २. शिश्य. ३. नाव.

पलोवन अल्लीन विनंती केली । त्रास दिले माफ करात ॥१४२॥ दिसता तुमी आमकां लागून । आयले उठून पाना
 वयल्यान । तुमचे खातीर जेवप थांबोवन । उरल्या अडकून थंय पंगतूय ॥१४३॥ तरी घेयात ही तुमची वस्त । मेळटां
 हांव काडून फुरसत । सांगतां नवलाव अती अद्भूत । पुरायेन हे विशींचो मागीर ॥१४४॥ अशें म्हणून पोतयेंतल्यान ।
 अल्लीन एक पार्सल काडून । मेजाचेर तें मुखार दवरून । लागलो आपुणूच उगडपाक ॥१४५॥ सोडटकूच कागदाचो
 वयलो थर । दिसली साईंची मुर्ती भितर । म्हणलें घे ही तुजे कडेन दवर । आयक इतलेंच सांगणे म्हजें ॥१४६॥
 पल्यतकूच फोटू साईंचो । आंगार म्हज्या फुल्लो कांटो । तसोच तो कपलाक लायलो । जालें सदगतीत
 अंतस्कर्ण ॥१४७॥ दिसलो व्हड चमत्कार । ही साईंची लिला विचित्र । दिसलें म्हाका केलो पवित्र । दाखोवन
 आगळें हें चरित्र ॥१४८॥ लागली उमळशीक मनांत । खंयच्यान हो फोटू हाडलो आसत । तो म्हणटा घेवन विकत ।
 हाडला आपणे दुकानांतल्यान ॥१४९॥ फुडें मागीर ते दोगृष्य जाण । उबे रावलेनात खीण पसून । म्हणलें आतां
 वतात आपूण । करात जेवण सुसेगाद ॥१५०॥ आतांच हे कथेचें कारण । सांगपाक गेल्यार विनाकारण । उरतलें
 सगल्यांचें जेवण । म्हणून सांगतां सवकास ॥१५१॥ म्हाकाय तें दिसलें योग्य । फोटू येवप हो योगायोग । दिसलो
 म्हाका तो सुयोग । उलयलों मानीत उपकार ॥१५२॥ बरें आतां येयात परतून । आमीय फुडें करुया निवेदन । फोटू
 हांगा येवपाचें कारण । गरज आयजूच पडली कित्याक ॥१५३॥ आसूं, ते वयतकूच मागीर । साईं खातीर केलल्या
 पानाचेर । रांगोळी घालल्या त्या पाटाचेर । दवरलो फोटू तो व्हरून ॥१५४॥ सुखावलें सगल्यांचें मन । अतवर्य साईंचें
 विंदान । अशा कारणान करून आगमन । केलें वचन सत्य सपनांतलें ॥१५५॥ आयलोच जाल्यार कोणूय अतिथी ।

येवन थंय बसतलो पंगती । हीच आस्त जाचे चिर्ती । अजाप कितलें हें ताचे खातीर ॥१५६॥ पळोवन चित्रांतली मूर्त
 सोबीत । जाले सगले खुशालभरीत । कर्णे हें घडलें अकल्पीत । भोव अजाप सगल्यांक ॥१५७॥ अशें जातकूच
 प्रतिष्ठापन । केलें अर्द्ध-पाद्य पुजन । भक्तिभावान निवेद्य समर्पण । केली सुरवात सगल्यांनी जेवपाक ॥१५८॥
 महणुनूच ह्या काळा मेरेन । दरेके होळयेक ह्या फोट्यान । शिश्टाचार हो घेतला करून । अश्टोपचार पुजे
 सयत ॥१५९॥ हेर पुजेतल्या देवां सयत । हाकाय पुजताले देवान्यांत । अशें हें साई अपूर्व चरीत । दाखयत भक्तांक
 पावला पावलार ॥१६०॥ आसू, फुडे ते दोगूय जाण । मेलुया आयज-फाल्यां करून । गेलीं णव वर्सा उलगून ।
 तरीय जालेना तांचें दर्शन ॥१६१॥ कर्मधर्मसंयोगान अखेरेक । चलतना रस्त्यान दीस एक । अल्ली महमद पडलो
 नदरेक । घडली भेट अशी ताची ॥१६२॥ रोखडीच लागली उमळशीक । विचारपाक फोट्याचें कवतूक । इतलीं
 वर्सा मोनेपण कित्याक । पांगरून तुमी बसल्यात ॥१६३॥ जशी आदीं तशीच आयज । घडल्या ही भेट आपशींच ।
 योग आयला हो सहज । सांगात ती गजाल पुराय ॥१६४॥ तुमीय श्रीसाईंचे भक्त । खबर आसा म्हाका समस्त । पूण
 त्या दिसाच अचकीत । येवचें कित्याक दिसलें तुमकां ॥१६५॥ तेना अल्लीन केली सुरवात । म्हणलें खबर पुराय
 आयकात । पळयात साईंची लिला अद्भूत । अजापभरीत जी पुरायेन ॥१६६॥ हे लिलेचो कितें अर्थ । कितें
 तातूंतलो निजकार्य अर्थ । कितें हातूंत भक्तांचो हेत अंतस्थ । साईंच योग्य जाणटात ॥१६७॥ आमी फकत
 एकामेकांनी । आयकुपाच्यो ह्यो लिला कानांनी । नातर त्यो गावपाच्यो मुखांनी । निःश्रेयसदानी म्हणून
 घेवन ॥१६८॥ आसू, आतां भाग फुडलो । फुडल्या अध्यायांत आयकुया सगलो । आयकुपी खुशाल जातलो ।

॥ अध्याय ४० ॥ चरित्र 'अमोघ साईंचे ॥१६९॥ साई निर्देष आनंदघन । सदा भजन पुजचो अनवच्छिन्न । पावतले निजसूख-
समाधान । जातलें मन निर्वासन ॥१७०॥ चातक सुवार्था खातीर विनयता । मेघ धरतरेक शांत करता । बालासाहेब
बाबांक आपयता । बाबा तेना पावता भक्तां वांगडा ॥१७१॥ भक्तांचे पंगतीक श्रोतेय बसतात । प्रेमान उद्यापन
कथा आयकतात । साईसमागम-आनंद भोगतात । दितात धेंकरूय तृप्तीचे ॥१७२॥ आपयनासतनाय कशे येतात ।
कशे पार्थीव रुपान प्रगटात । कशे निजभक्तांक उपकारी करतात । कशे जागयतात पावला पावलार ॥१७३॥
आसू, हेमाड साईंक शरण । फुडले कथेचें हेंच मांडण । मांडून घेतले करून निरुपण । आपलें आपूण
यथेश्ट ॥१७४॥ आश्रय दितलों शरणागताक । ह्या तांच्याच उतरांक । हेमाड वेंगायता चरणांक । करचो नह्य म्हूण
पयस आपणाक ॥१७५॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत
श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । उद्यापन कथाकथनं नांवाचो हो चाळिसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

१. अचूक.

॥श्रीसाईसच्चरीता॥ ५६१